

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Uvoden članek.

(Po izgledu drugih listov, slovenskih in nemških.)

Avstrija je zdaj v hudih zadregah, ker se jo pokazalo, da so Culujci hudi in divji ljudje, zato je Bismark pogodil se z Andražem, da bota odslej oba zjutraj ob devetih zajutrkovala. To pa zopet Ruse hudo jezi in Angleži so tega mnjenja, da je trtna uš le tam, kjer trte rastejo, drugje se drugače imenuje. Tak napredek v znanstvu je napotil deželni odbor kranjski, da je v zadnji svoji seji sklenil priporočiti Afganistancem, naj se uče nemški, kar pa nikakor ni ostrašilo na Dunaji ustavovercev, da ne bi bili skovali tudi svoje adrese do cesarja, čeravno je le še mesec dni do tje, ko bo parkelj po svetu hodil.

Sploh je goveja kuga neka čudna prikazen in nemškutarji so vsi prepadeni. Mažarji so pač sklenili, ostati pri svoji trmi, ali veliko vprašanje je, če bodo Francozi to zimo toliko drv za kurjavo potrebovali, kakor Lahji. Pa to nič ne dé, Amerikanci so iznašli železnico, katero vleče strela, ljubljanski magistrat pa ne more temu kaj, da Črnogorci Turke vnovič pretepajo.

Skoro gotovo je to, da, če bo hud mraz, bodo zmznile reke in vodé sploh, pa le tam, kjer jih je kaj. Zato je španjska vlada prav pametna, da, kakor slišimo, pokliče šolskega nadzornika Pirkarja z Ljubljane, da bo tam polhe nemški učil. Stremajerja neki že hudo zebe, turški sultan je že zato veliko drv nakupil. Pa vse to bo malo pomagalo, če ne bo solnce ponoči sijalo, luna pa po dnevi svetila. Zato Dežman, kar ni več na Dunaji v državnem zboru, že noč in dan tuhta in tuhta, kako bi naredil, da bi Ljubljanca in Sava nazaj tekli, in kitajski cesar je že večkrat poprašal, kako daleč da je že pri tem.

Kar se tiče Bosne, je bil one dni v Sarajevu nek Hotentot, ki je izdelal načrt, kako se ima vladati, in ga misli predložiti Mažarjem. O novem ministru unanjih zadev Hajmerlu se še ne ve natanko, ali tudi ob petkih in postnih dneh meso je ali ne; več dunajskih časnikarjev ga je že o tem popraševalo, pa je silno molčeč. Grof

Taaffe je ves drugačen; o njem se že toliko vé, da zadej nima oči in spredaj ne hrbta, kar je vsakako že veliko.

O letini se le toliko vé, da bo novega vina veliko manj ko novih davkov; pa kaj morejo Rusi za to? Ljubljanski ustauhi ali bolje: požeruhi so imeli že v kazini svoj shod in to je odločilno; sklenili so namreč, da, če ne bo vse po njihovi volji, naj bo sveta konec, in naročili vladi, naj za to priprave dela. Ravno tako so ustauhi na Dunaji sklenili, da večina ni tam, kjer je več glav, ampak tam, kjer so dalji jeziki, zato so privzeli več bab, katerim nihče na konec ne pride; med temi jih je tudi nekoliko z Ljubljane, ki slovó po svojem „kuheltajču“.

Za Slovence je prišel zdaj res vsaj srebern čas, če ne zlat. Pri Rotšildu dobé denarja, kolikor jim ga dati hoče; lepe besede in obljube so pa čisto zastoj in ni se bati, da bi jih tatovi kradli. Zavoljo premajhnih davkov se tudi ni vzroka pritoževati, in če so komu premajhno odmerjeni, kar pritoži naj se in gotovo bo vslišan. Potlej so pa še nebesa njim zmiraj odprta; če se komu preslabo godi, se lahko tolaži s tem, da bo že tam bolje, ker bo imel vsega dosti. Kdor ima pa tukaj že kaj preveč, posodi lahko turškemu sultanu, kteremu zmiraj denarja manjka, čeravno ne plačuje nobenega davka.

Drugače je pa vse pri starem, vsak dan je človek stareji. Zato misli višenjski baron Tofler, kakor „Brencelj“ vé iz gotovega vira, da bo tudi kaj storil za domovino, staviti predlog, da naj državni zbor vkrene takó, da bodo vsaj postarajoči se samci in lepe gospodične, med temi v prvi vrsti učiteljce, vsak dan mlajše, dokler ne pridejo nazaj do 16 let, pri katerih ostanejo potem zmiraj, kavalirji in samci pa ostanejo na 31. letu nekaj zavoljo tega, nekaj pa zato, da imajo postavno starost, če je ktereга treba voliti v kak zbor. Komur gosta brada ne raste sama, ta jo dobí od države.

Sploh je pa tako, da nihče nič ne vé, in da največ vé tisti, ki nič ne vé. Največ vé toraj tisti, ki vé veliko manj ko nič, in ta je

„Brencelj“.

Pavliha.

Komaj sem po zadnji dogodbi Bismarka pošteno spravil z Dunaja, kar srečam Andraža s culico čez ramo na popotni palici, ki mi že naprej moli roko. Jaz pristopim in prašam:

„Pa ne da bi zdaj zares šel?“

„Prav zares“ — je njegov odgovor — „zdaj me ne bo več nazaj. Je že vse ven in drug na mojem mestu.“

„Kdo je ta drugi — tvoj naslednik?“ — poprašujem dalje. „Ali ga jaz poznam?“

„Gotovo ga boš po-

znal, Pavliha! Tisti Hajmerle je.“

„Tisti, ki je bil prej avstrijski poslanec na Laškem?“ — poprašujem jaz nekoliko zavzet.

„Ravno tisti!“

„Kaj bi tega ne poznal! Saj sva v Rimu že bratovšino pila. Takrat sem plačal jaz, zdaj, ko k njemu pridem, bo pa ná-nj vrsta prišla. No, veš Andraž, brez zamere, nekoliko boljši že bo, ko si bil ti.“

Andraž nekaj zagodrnja, kar se pa z njegovih mažarskih brk ne razumi, potem mi podá roko in reče:

„Srečno, Pavliha! Pa me še kaj obišči! Zdaj bom domá na svojih grajščinah. Če ne veš zá-nje, pa lahko poprašaš.“

„Srečno, Andraž!“ pristavim jaz — „morda pridem na koline, če imaš debele prešiče.“

„Kaj? da bi Mažar ne imel debelih prešičev? Vsak je trikrat teži ko jaz. Zunaj Ogerske ni nikjer tako debelih. Le pridi, boš videl.“

„Dobro, dobro, bom že prišel, če ne bo družega. Toraj z Bogom!“

S tem se ločiva, Andraž jo maha proti svoji Mažariji, jaz pa jo vkrenem naravnost k Hajmerlu, ki se je bil za Andražem vsedel na stol ministra unanjih zadev. V hiši me vsi že poznajo, toraj sem kmalu pri njem. Najdem ga s kladvom in žebli v roki stoječega pri ministerskem stolu, kterega od vseh strani ogleduje. Ko sliši korake za sabo, se obrne, zagleda mene in zavriska:

„O ti si, Pavliha! Bog te sprejmi! Sem ravnokar mislil ná-te.“

„Zakaj?“ — prašam jaz radoveden.

„Zakaj? Vidiš, ti si tako pameten in prebrisan človek, oglej si ta stol. Ali misliš, da je trden?“

Jaz pristopim in začnem ogledovati stol ter z rukanjem poskušati njegovo trdnost.

„Res, nič kaj trden ni“ — rečem jaz — „saj se je že pod Andražem vedno majal.“

„To se mu vidi. Daj, pomagaj mi vsaj za silo popraviti in skup zbiti ga, da vsaj prve dni morem na njem trdno sedeti. Potem greva pa kam likof pit.“

Vsak vé, da sem jaz dobra duša, zakaj bi toraj ne pomagal in še posebno prijatelju! Brž se spraviva nad stol z oblom, žago, limom in kladvom, potem ga pa še poštrihava, da je videti čisto nov vsaj od daleč, čeravno je spodaj ves sklaman in z diljci podprt. Hajmerle je zadovoljen in hoče brž sestti na nj, da bi poskusil njegovo trdnost, ali jaz ga potegnem za škrice nazaj rekoč:

„Glej ga no nepredvidneža! Saj vidiš, da je novo poštrihan in barva še ni posušena. Ali hočeš ponatisniti ga na svojo obleko?“

„Saj res, prav imaš. Človek se ne sme prenačljiti. Pa pojva zdaj likof pit, med tem se bo ravno stol posušil. Ali ga pijeva kar doma?“

„Ne, veš Hajmerle, je že bolje v kaki krčmi, domá človek ne more biti tako vesel, mu tudi ne teče tako, je vse preveč leseno in ti imaš gotovo premeheke stole.“

„Res je, mehke imam, zato se bojim tega trdega ministerskega. No, pa greva v krčmo.“

Na to hoče zakleniti ministersko sobo, pa jaz mu rečem, da ne; saj se na poštrihani stol ne bo v tem nobeden vsedel in če bi se, vsaj tega vesel ne bo. To spozná tudi Hajmerle, toraj greva s hiše in vkreneva na desno.

Med potjo se pogovarjava o navadnih rečeh, o Prusih in Rusih, o Črnogorcih in Turkih, kar zasllišiva žvižganje za sabo in ko se zasučeva, kdo hiti za nama? Noboden drug, ko grof Taaffe s palico ministra predsednika. Ko pride bliže, spregovori skoro preglasno:

„Kam pa tako drvita, Pavliha in ti, Hajmerle?“

„V krčmo greva likof pit“ — odgovori Hajmerle.

„Likof? zakaj?“

„Pavliha mi je moj ministerski stol popraviti pomagal.“

„Tako?! Moj tudi ni nič kaj trden, ga bo treba popraviti“ — reče Taaffe in se obrne do mene: „Ali boš hotel tudi mojega lotiti se?“

„I no, se bo videlo“ — odgovorim jaz nedoločno — „če se zgovoriva. Zdaj pa gremo prej likof pit. Saj greš tudi ti z nama, Taaffe?“

„Kaj pa da, samo če imam kaj drobiža.“

„Ni treba“ — reče Hajmerle — „danes bom plačeval jaz, saj sem Pavlihi še tako dolžan nekaj bokalov.“

„Sploh so ministri nam Slovanom še marsikaj dolžni“ — pristavim jaz — „da bi se tega le tudi spomnili.“

„Vem, vem“ — me vstavi Taaffe — „jaz imam vse zapisano.“

„Kaj pomaga dolg na papirji, če se pa ne plača!“

„Ne prepirajta se tu na cesti, prijatla“ — opomni Hajmerle — „tukaj nas ljudje gledajo in poslušajo. Raj stopimo brž v krčmo, saj smo že pred njo, tam bomo lahko kateri rekli. Tukaj na ulicah je pa vse polno tistih časnikarskih vohunov in ti bodo, če naju vidijo v družbi Pavlihe, nemara mislili, da se menimo o tem, za koliko bi Avstrijo prodali Rusiji.“

„Prav ima Hajmerle“ — omeni Taaffe — „se že vidi, da je za vnanjega politikarja vstvarjen. Stópimo v krčmo!“

V krčmi naroči Hajmerle pol litra, a jaz pravim: „Za pol litra se še ne menim ne. Najmanj liter mora biti za nas tri, potem pa še eden in še eden in če bo treba še enkrat toliko. Potlej pa še kaj za zobé in smodke, ker tobaka v vajni družbi vendar ne bom kadil.“

Hajmerle zdihne, tudi Taaffe misli, da ga bo vsaj en liter dosti za nas tri, ker sta oba sklenila držati se načela varčnosti.

„Dobro“ — pritrdim jaz — „tudi jaz se tega držim, pa po pameti. Ko sem jaz, domá prevzel gospodarstvo, je bilo pri hiši pol preveč poslov, zato je imel vsak premalo dela in uganjali so vse sorte burke. Tako je vsakemu preveč časa ostajalo in za preganjanje tega so potrebovali več, kakor so imeli plače. Če jim jaz nisem dal, so me pa na vseh straneh skrivaj strigli in molzli. Vsako leto sem imel več stroškov ko dohodkov, in tudi posestvo moje je postajalo vsako leto manj vredno. Temu sem hotel pomagati s tem, da nisem vina več pil in ne mesa jedel, tudi tobaka sem vsak dan skadil le po dve luli mesto po štiri ali pet. Vse je bilo zastoj, še poznalo se ni. Kar me opomni sosed, kteremu sem to potožil, da imam preveč poslov. In prav je imel. O Božiči sem dal polovico najdražjih proč in — zdaj je moje posestvo najboljšje, čeravno jaz pijem in jem, kar mi diši, in tudi tobak kadim, kolikor me veseli.“

„Kaj so pa na to rekli odpuščeni posli?“

„Kar so hoteli! Jaz sem jim rekel, da moja kmetija ni za posle, ampak posli zavoljo nje.“

„Pa vendar ni prav, da se posle kar tako meni nič tebi nič na cesto postavi“ — ugovarja Taaffe.

„Dobrih tudi jaz nisem postavil na cesto, ampak le slabe in nepotrebne, in ti so navadno najdražji.“

„Kaj pa je bilo potem ž njih?“ — poprima Hajmerle.

„Kaj je bilo? Kdor je bil za kaj, so se drugi gospodarji kar stepli za nj, drugi pa, ki niso bili pri meni nič vredni, so se poboljšali in tudi prišli do poštenejega kruha, ker so ga res služili. Le majhno število je bilo takih, ki so zavoljo svoje lenobe in nezmožnosti za delo poginili.“

„Kaki pa so zdaj tvoji posli?“ — popraša Taaffe.

„Nikjer ni boljših, lahko se zanesem na vsakega. Plačo imajo dobro, pa morajo tudi dobro delati, a ne preveč; tako nimajo časa za pohajkovanje, pijančevanje in druge razvade, pri katerih se denar zapravlja, in vsi so v dobrem stanu.“

„Kaj pa z dosluženimi in onemoglimi? Ali jih tudi kar na cesto posaja?“ — praša Hajmerle.

„Za take imam posebne hišice, v katerih bivajo, hrana pa se jim daje z moje kuhinje. Prej so bile te hišice vse polne, v kuhinji se je kubalo zmiraj še enkrat toliko ko zdaj, ker se je kdo polenil in rekel, da ne more več delati. Zdaj imam pa le dva taka in še ta dva z očetove dōbe.“

„Se pa še ni nobeden postaral, da bi bil sam po svoji volji stopil iz službe?“ — opomni Taaffe.

„Pač, pač, vsako leto se to zgodi“ — odgovorim jaz — „toda mojih poslov si v službi vsak že toliko prihrani, da mu ni treba in tudi ne zahteva nobene podpore za stare dni od mene, ampak vsak živi lahko ob svojem.“

„Pa če se komu v službi zgodi kaka nesreča, da ni več za delo, kaj storiš ž njim?“ — popraša Hajmerle.

„Tak ostane v moji hiši in je preskrbljen z vsem, česar potrebuje. Za to pa dela kaj lajšega, karkoli že, saj je skoro vsak človek do smrti še za kako delo, drugače bi mu bilo življenje predolgočasno. Da bi se pa kdo nalašč bolnega naredil ali polenil, tega ne trpim, takega vržem naravnost čez prag.“

„Ali pri takem ravnanju dobiš dosti poslov?“ — se oglasi Taaffe.

„Več ko preveč! Vse se trga za službo pri meni, a jaz si izbiram vedno najboljše, ki pa morajo biti nekoliko časa le za poskušnjo.“

„Stroški so na ta način res znižani“ — omeni Hajmerle — „ali so pa tudi dohodki tvojega posestva več?“

„Kaj pa da! Vsak pridno dela, nikjer ni zamude, vse je storjeno o pravem času, ker se nobeden ne zanaša na drugega. Po tem zemljišča več neso, pridelka se domá ne porabi toliko, zato se ga več prodá, in za denar, kar se ga prihrani pri plači poslov, sem si kupil že novih zemljišč, ktera mi dajo vsako leto poštene okresti.“

Po ti moji razloži oba ministra zamišljena molčita, zato prizdigem jaz kozarec in rečem: „Na zdravje tovaršije!“

Oba trčita pač, pa vino jima ne gre prav v grlo, po prvem požirku postavita kozarca na mizo. Jaz, ki sem bil svojega izpraznil, primem liter in hočem dotočiti, pa oba pokrijeta kozarec z roko.

„Kaj?“ — rečem jaz na to — „ali res vsi trije ne bomo izpili litra? To sta moža vi-dva, pa hočeta Avstrijo vladati!“

„Brez zamere, Pavliha“ — se oglasi Taaffe — „ne moreva več. Sva že sita tega, kar si nama pravil. Jaz grem to brž povedat svojim ministerskim tovaršem. Saj se bomo jutri še kje dobili, ne?“

„O, se ve da, saj boš še ministerski predsednik, mi-slim?“

Taaffe vstane in gre, mi dva pa še ob-edi-va in zdaj

si Hajmerle sam naliže ter vzdigne kozarec na moje zdravje rekoč:

„Škoda, Pavliha, da nisi ti minister! Dobro si mu povedal, mislim, da si jih je zapisal za ušesa in se bo po tem ravnal, ker dobro voljo ima, to se vidi. Zdaj mu bo najprvo treba veliko in dobrih metlá.“

„Pri nas imamo veliko brezovine, se bodo že dobile“ — opomnim jaz, on pa migne z očesom in izpijeva ga zopet kozarec. Pila sva ga še več, Hajmerle je umel moj nauk, da se mora šparati pri velikih zneskih, ne pri majhnih, in je rad plačal najin precejšnji račun.

Dobre volje jo mahava potem z vržinko v ustih proti njegovemu domu, da bi pogledala, če se je stol že posušil, da bi poskusila njegovo trdnost s tem, da se Hajmerle z vso svojo težo vsede ná-nj. Vse najdeva še pri starem, Hajmerle gre in hoče sesti, pa vendar prej pogleda še stol; kar se oberne proti meni in praša:

„Ali nisi prej postrihal stola vsega? Kako, da zdaj manjka barve na nekterih krajih in je vse tako nekako razmazano?“

Radoveden jaz pristopim in pogledam stol.

„Hahaha“ — se zakrohota — „tu se je nekdo v tem, ko smo bili mi v gostilni, vsedel, najbrže je hotel poskusiti, kako se sedi na tem stolu. No, ta je pa natelet, ta!“

Hajmerle se mi pridruži s smehom, potem pa praša:

„Kdo neki je bil ta? Rad bi ga vedel!“

„Nič se ne boj“ — ga tolažim jaz — „se bo že zvedelo. Saj je vzel podobo stola zadej na črni obleki seboj. Kak poslanec bo, stavim, in če ni ta — —“

„Kdo?“ — praša naglo Hajmerle.

„Zdaj ga ne povem, pa se grem brž prepričat.“

„Počaki no, jaz grem tudi“ — upije Hajmerle, a jaz sem že v veži in na ulicah, kjer zavijem na levo. Ne dolgo, kar vidim naproti iti mi precéj trebušnega čloyeka, kakor so gorenjski kmetje, pa v jako čudni obleki. Čevlje ima namreč visoke in potegnjene čez irhaste hlače, tudi životnik ali „lajbeč“ je še kmetiški, pa ima gosposke knofe, namestu kamižole pa je dunajsk frak in na glavi baronska pinja. Ta čudna prikazen se pomika proti meni in ko si prideva bliže, zakriči:

„Glej ga no, Pavliha! Kako pa ti sem prideš?“

„Jej, jej, Žvegelj, komaj sem te spoznal. Kaj pa delaš tu?“

S tem mu pomolim roko, a on se pomakne korak nazaj in reče temnega obraza:

„Jaz sem baron!“

„Nič ne de“ — rečem jaz na to — „jaz ti tega ne zamerim, sram me pa tudi ni govoriti s tabo. Ravno sem bil pri Hajmerlu.“

„Kaj? pri ministru?“

„In pri Taaffeju. Nekaj litrov smo ga spili.“

„Tako?“ — vkrene Žvegelj prijazneje — „si bil pri Hajmerlu na domu?“

„I, čaj no, ki tako poprašuješ“ — rečem jaz, ga primem za ramo in ga obrnem od sebe. In kaj se mi pokaže na njegovih irhastih hlačah in baronskem fraku! Ves ministerski stol v oljnati barvi že popolnoma posušeni.

„Aha“ — spregovorim na to — „saj sem vedel, da ni nihče drugi poskušal, kako se sedi na ministerskem stolu.“

„Kaj? kako?“ — popraša Žvegelj osupnjen — „od kodi to veš?“

„Lo poglej se zadej“ — odgovorim jaz in se krohota na vse preteze.

Žvegelj se obrača in obrača kakor kužek, ki svoj rep z gobcem lovi, a slednjič, ko ne vidi nič, mi reče:

„Jaz nimam zadej oči.“

„Vem, da ne, zato pa tudi nisi za ministra, ker minister mora imeti oči povsod.“

V tem pride še višenjski baron Tofler, svojega polža

na vrvi, in se nama pridruži. Ta kupica pa je vstavila toliko ljudi, da je slednjič prišla policija in hotela ona oba prijeti; al jaz sem jima s svojo marelo naredil kmalu prostor in ko smo bili vsi trije zopet na dušku, jima rečem:

„Zdaj pa tecita brž domu. Ti, Žvegelj, ne nosi ministrskega stola zadej na obleki v oljnatih barvah, ti, Tofler, pa pusti svojega polža doma. Če ne, bota oba zmiraj v zadregah in mene ne bo povsod, da bi vaju rešil. Najbolje pa bo, če se pridružita našim narodnim poslan- cem, potem vama kaj tacega ne bo hodilo na misel.“

Po teh besedah ju popustim ter grem še Hajmerlu povedat, da sem dobil tistega, ki je poskusil, kako se sedi na ministerskem stolu. Oba sva se strašno smijala, potem pa stol vnovič postrihala, da se je čez noč sušil. Drugi dan je Hajmerle poskusil ga in pokazalo se je, da bo že zadosti trden, vsaj za silo. Prepričavši se tega se poslovim od Hajmerla rekoč mu, da naj se le do mene obrne, kedar bo šlo kaj navskriž — kar on obljubi — grem iskat slovenskih in sploh slovanskih poslancev in prvi, ki ga zagledam, je Klun.

„O, Pavliha, kje pa hodiš, da te nič k nam ni“ — me nagovori in mi podá rokó — „pojdi z mano v naše društvo, da boš tudi od nas kaj vedel.“

Tako me ogovori gospod Klun in jaz grem ž njim v družbo naših. Kako je tam bilo, bom povedal drugi pot.

Rešpehtarjova kuharica.

Kar sem zadnjič toko na ajns-cvaj bla fertek per tistem gvavtnem lanc- šolrešpehtarji, sem dobila že več šriftleh in mindleh antrogov. Med tem je bil eden prov frajndleh od prošta tam dol v Metlik že bliz Hrovaškga. Kaj jest vem, ke je Metlika in kakšen so tist prošt; morbit so tud tak, koker tist obt v Celj, k' sem se per njih tokó spekla. K' sama nisem nič vedla in kar toko na cvilh pa ne grem, sem Žefo enkrat, k' se ji je glih prov s placa dām mudil, prašala, če vé kaj od tiste Metlike in od tistga prošta tam.

„O ja, že vem,“ — reče Žefa — sama nisem bla še tam, pa mi je nekej pravla Ciljka, k' je to zvedla od ene, k' je tam dol domá.“

„No, potlej bo pa že vse res“ — rečem jest — „le povej mi to, kar ti veš.“

„Bom pa povedala“ — reče Žefa — „samo ti nobeni nič tega ne splavšej, stori pa kar češ, jest te nič nočem begat.“

„Se ve“ — rečem jest — „sej sva obe pametne peršone, če glih še ledek, pa vender že velik veva in se ne pohujšava koj.“

„No ja, pa poslušaj“ — reče Žefa in pravi per en glih tokole:

„Veš, ta prošt so mal čuden mož.“

„Zakaj prašam jest — „al ne jedó radi?“

„O, tist že, pa niso Slobenar, ampak tajčar. Enkrat per volitvah so še kaplanu zašafal, de niso smel iti volit Slobenarja.“

„Jej, jej! No, pa to nič ne dé. Koko je pa per njih v farovž? Al kuharco kej sekirajo? so kej akleh?“

„Jest ne vem, de b' imel sami s kuharco kej zašafat, je že drugih dost, če jo očjo sekirat.“

„Kaj je še več gospodov not?“

„Kaj gospodje! Ciljka je rekla, de ji je una od tam dol pravla, de je tist farovš tud koker en grad. Nejprej k' se pride not na gof, že čpe frajle al frave povsod, koker kokuši na kakšni grašin. Na vrh šteng jih je spet vse polu, koker de b' b'l to kakšen erzijungsavs za frajle. K prošt še nobeden ne more ne, de b' ne tekel špisrute skoz tolk in tolk frajl al frav al kal so. Per miz je pa tud koker v en grajšin, ker je prov velik geršoftnih frajl.“

„Ja, če je pa taka, pa že ne bo nič tavglih dinst za-me“ — rečem jest na to.

„Sej bi ti jest lohka še več povedala, kar je Ciljka od svoje pekantarce od tam dol zvedla, če češ“ — prav Žefa.

„Le pust, le, je že dost, ke dol že ne grem. Če je že tolk žensk tam, polej mene ni treba, nej le same kuhajo zadi prošta. Dankam ti za to aufklerengo, Žefa!“

„Adijo, Špela!“

Ona gre, jest pa tud, na fračkajnarskem most mi pa pride v lavf Tončka, en tinstman pa pred njo pelje njen kofer. Ta Tončka je bla že delj cajta tam nek na Breg al ke per enem rešpehtarji in mi-dve že nisva dolg nič govorili. Zato jo jest ustavim in baram:

„Glej no, Tončka, kaj s' še živa? Pa ne, de b' šla v drug dinst?“

„Grem ja“ — reče Tončka en mal razjicana — „tam že ni blo več za avsholtat.“

„I, koko pa de ne? Kaj s' se skregala s fravo?“

„O ne, z gospodom“ — je Tončkin antvert.

„Kaj pa je blo takga?“ — baram jest, ne tolk s firbca, koker de b' zvedla.

„Ja, veš, sej poznaš našga rešpehtarja.“

„O ja, mi je Žefa pravla, de so prov voreng človk in brumni. So tud per več tistih ferajnarjih; jest jih pa velikrat v cerkvi vidim.“

„Ja, ja, res je, tak so, to je vse voreng.“

„Kaj pa polej ni voreng?“

„Veš, Špela, pa ni treba nobeni pravit.“

„Bež no, bež, misliš, de sem klepetulja?“

„No, tok ti bom pa nekej povedala. Jest že preh nisem vsemu temu nič prov zaupala, zato, kdor je preveč na lice brumen, je pa skrivaj včas vse drugačen.“

„Pa kaj to tvojga gospoda am tiče?“

„Boš prec zastopila, le čakej. Gun dan našga gospoda zvečer ni blo domú; večerja je že stala na miz, pa so frava mene poslal pó nje v tist ferajn, k' so imel večkrat zicenge tam, de b' jih poklicala. Jest grem, pa me sreča tista Cena, sej jo poznaš, k' povsod vse zvoha, in k' ji povem, de gram po gospoda v tist ferajn, k' imajo gvišen kakšno zicengo, so zakrohota Cena:

„Kaj? zicengo imajo tvoj gospod? Ne, ne, glih zdej sem jih vidla tam-le v tist vež, tam jih boš dobila, le stop pó-nje.“

„Jest“ — prav Tončka naprej — „grem v tisto vežo in z gase se je glih tolk svetil, de sem zagledala našga gospoda pa eno frajlco, koker so tiste šomašterske šteden- tove. Slišal se je tud nekej takga, koker de b' bla ktera kterga al pa kter ktero kušnil, pa jest nisem vidla toko natank, de b' mogla perseč, če je blo to al to. Tista frajla je brž stekla, jest pa sem rekla gospod, de jih frava doma čakajo z večerjo, de nej b' zato brž pršli z zicenge v ferajnu. Gospod so šli pred mano, jest pa za njim, na pot so me pa počakal in rekli: „Tončka, ti morbit kej slabga od mene misliš?“ — „Bog varuj, gospod“ — rečem jest, oni pa mi naprej erklerajo: „To je ena reva, koker jih je več. Jest ji pa dam včasih kej na skrivnem, de se ne vid, k' noče toko kar efentlih pred ldmí vzet, k' je

toko sramožljiva.“ — „O, oni so že golant gospod“ — rečem jest — „bom precej povedala njih fravi, bodo prov veseli.“ — „Ne, le molči, jest nimam rad, de b' kdo od mojih betajleng kej vedel, še moja frava ne“ — reko gospod naglo in polej še: „Če boš kej povedala, boš šla kar z dinsta“.

To mi pové Tončka, jest jo pa še prašam:

„Al s' ti polej to fravi povedala?“

„Ne bla b' ne“ — reče Tončka — „pa frava so me ta drug dan pôkal, zakaj de me, kedar grem kam po gospoda, toko dolg dām ni, in de jim je sosedova kršenca povedala, de me je vidla preh ta večer prit z ene temne veže z gospodam, ne z zicenge. Te ferdohenge pa vender jest nisem mogla na seb pustit, zato sem pa povedala, zakaj sva peršla z gospodom s tiste temne veže.“

„No, kaj pa je blo potem?“ — prašam jest Tončko — „kaj ne, de si vse en ti bla ta falena?“

„Se ve de! Frava so se opoldne zló kregal z gospodom, jokal in ječal, de sem mislila, de bo vsega konc, nazadnje pa so peršli k men v kuhinjo, pernesli mi lon, pa še za štirinajst dni naprej, in rekli, de nej kar spokam pa grem, de takih kršenc ne lajdajo v hiš, ki b' gospoda zalezvale, polej ga pa še obrekvale, de ima z mladimi frajlami kej. Toko sem poklicala tinstmana, pa sva šla s hiše, koker vidiš.“

„To je pa res ferdohno“ — rečem jest — „de so frava bli hudi na-te, ne pa na gospoda.“

„Ja veš, jest že mislim, kaj je ta prav uržah. Oba jesta z ene sklede, če pa bi gospodu kdo spodmaknil jo, pa nimata oba nič jesti.“

„A toko?! Hm!“ —

„Toko, toko, Špela! Če boš ti kterkrat v takem dinst, de boš vedla. Adijo!“

Po tem gre Tončka naprej s tinstmanam, k' jo je med najnim plavšanjem že težko čakal, jest pa postojim zamišljena in s te zamišljenosti me zbudi tajčarsk žvergoljenje frajlic in te so ble tiste preparantovke, k' so šle gluh s šole.

Tončka je res reva, k' je mogla toko brez vsa uržaha z dinsta. Zato sem jest za štantek vlišala, de ne grem v noben dinst več, če ne bo kakšna po vsem voreng hiša. Toko dolg bom že še živela od intresov od akcij banke „Slovenje“, k' sem tolk vá-nje vteknila. Če kdo za kakšen štantek dinst vé, nej mi šriftle piše pod mojim antresam.

Adijo za ta cajt!

Vse eno je.

Prvi deček. Ti neseš to korbo jabelk domu svojemu mojstru, pa jih po poti ješ. Ali se ne bojiš palice?

Drugi deček. Je že vse eno, če jih jem ali ne, tepen bom tako ali tako.

Prvi deček. Kako je to?

Drugi deček. Če jih jem, bom tepen, ker bo mojster to zapazil, če jih pa ne jem, bom tepen zato, ker mojster ne bo verjel, da nisem nobenega snel, marveč bo rekel, da se lažem. Toraj je bolje, da jem, bom vsaj vedel, zakaj bom tepen.

O slovenskih časnikih.

A. Meni se čudno zdi, da je na vsakem slovenskem listu kdo podpisan za vrednika. To je nepotrebno.

B. Zakaj je to nepotrebno?

A. Zato, ker mora vsak, kdor količkaj bere, vedeti, da je pravi vrednik državni pravdnik; saj le on odločuje, kaj sme priti med svet in kaj ne.

Zakaj je v nekterih državah zmiraj premalo dohodkov.

Meščan. Vi, častiti gospod, ste pregledovalec raznih računov. Ste li že kterikrat obvarovali državo kake škode?

Uradnik. Se ve da! Letos na priliko, sem našel pri treh uradih pogreške, tu po 1 kr., tu po 2 kr., v nekterih celó po goldinarjih.

Meščan. To je res lepo in hvale vredno, da ste tako natanko pregledali in preiskali? Koliko ste jej toraj prihranili?

Uradnik. Koliko? To vem z glave. 12 gld. 3¼ kr.

Meščan. In koliko imate vi letne plače?

Uradnik. Borih 2400 gld. — premislite!

(K temu mora „Brence!“ pristaviti, da se ni godilo v Avstriji, ampak v čisto drugi deželi, ker v Avstriji ni takih uradnikov, da bi vlekli po 2400 gld. zato, da državi prihranijo 12 gld. 3¼ kr.)

Krišpin Krišpovič.

Barem tekar ubašč svojih uže postaranih udov kostij i pičlo meso za preahljanja i dobrodejnega prezračenja voljo na nogah ušče kolikor toliko trdne kakovostij po starij navadij na izusprehod peljajoč zagledam tega Kučerja dunajsko-škofijske vrednostij ipakij tega Helferstorferja opatijske pomenljivostij navpik protij mojij osebij namerjenih korakov. „Ubašč kaktij navlaš“ — sij v svojij notranjestij naupolu glasno mislitij podvizam se — „ka imam s tema osebama višega duhovenstva itak spregovoritij besedo imenitne važnostij za njijunega za Šmerlingove večine adresu v gosposkij zbornicij glasovanja voljo.“

Končij počakavščij njijunega bližeprihoda v vsakako pomosnij pozicijij jijima prišedšima za pozdrav i ogovor ponudim besede sledečega lahko razumijivega pravilnega staveka:

„Nego jedva velik narave čudež!“

Na kar oba prizdigneta svojih očij obrvij protij menij i izuzij njijunih ustij prikipij mij vprašanje sledečega očitno začudenje izrazujočega zadržaja:

„Dakle kaj?“

„Dve beli vrani“ — vstrežem jaz pomen onih mojih besedij dalje razpeljavajoč.

„Nego kje? Najinama očesama bistroglednostij teh čudnih nenaravnih živalij zagledatij noče posrečitij se.“

„Ka usojajta sij pogledatij svojih vlastnih osebij čeloveško podobo“ — je moj daljnij poduuk.

Tekar oba svojih očij bistroglednost obrneta vsak na družega unanjest ipakij dakle protij menij kaktij čakajoč ušče daljega pojasnila izuzij mojih ustij votline, na kar jaz vselej i vseskozij uljudne olikanostij podvizam se peljatij jiju na potij do izuspoznanja kolikor mogoče daleč z daljim pojasnovanjem:

„Ka tij, Kučer, sij najvišij duhovenik na Dunaji i v dunajskih škofijij, nego tij, Helferstorfer, se opotavsko palico nositij nikakor ne branišč?“

„No, ipakij?“ — mij buhne iz obeh ustij vprašanje.

„Ipakij se nijsta premišljevala v gosposkij zbornicij glasovatij se ustauhi i liberaluhi medju tem, ko je ljubljanskij škof navlaš prišel se Ljubljane glasovat zoper adresu, kakor vsij drugij, le mariborskij je bojazljivo ali neodločno doma ostatij za bolje spoznal. Kaka viša pastirijja se pač bitij usojata glasujoča se liberaluhij i ustauhiij navpik

nadvojevodam sè cesarske hiše i protij voljij vernega ljudstva?!"

Ne vej nobeden izvzmeju njiju odigovora na to moje očitane popolne opravičenosti, ka naposledij črhne Kučer plašne besede sledeče pojasnenja željnostij:

„Nego tisučprv — kaj sva hotela storitij?“

Konči jaz vseskozij usmilivšij se teh dveh belih vran jijima podam besede sledečega poduka:

„Dakle kedar ne vesta kaj boljega ko tako glasovatij, berita raji tega „Brenceljna“, katerega bo državni pravovednik konfisciral prej nego vajiju, kar pa nikomur i nikedar branitij ne more naročiti si ga, kedar-, kamor- i za kolikor časa tem voljo čim drobiž ima.“

Hudó podkovana pritožba zoper vse oblasti po Slovenskem in v Avstriji sploh.

Kedar koli se jaz kje pokažem, če tudi v najmanjši vasic, brž je vse po konci. Vse, česar sem se prijela, pobijajo in zakopavajo, da jaz nimam hrane in ne morem naprej. Kjer me pa zasačijo v zaprtem prostoru, me brž omeje, zaklenejo in izstradajo, da sem vesela, če morem kje še skoz kako luknjico ven. Največkrat me pa popolnoma zatró in tako ostrašijo, da si s svoje domovine v Turčiji leta in leta ne upam nikamar.

Ne rečem, da to ni prav, samo zahtevam, da, če že z mano tako ravna, morajo enako hudo ravnati z mojo mogočnejšo in nevarnejšo sestro: prusko kugo.

Jaz sem nevarna le živini in celó samo goveji, a moja sestra, pruska kuga, se loti ljudi in je nevarna ne le slovenski narodnosti, ampak celó avstrijskemu domoljubju. Človek, ki jo je dobil, postane renegat ali odpadnik od svojega naroda in dobi oči, ki vedno le tje v Prusijo škilijo; tudi kolena mu postanejo mehka in gibčna, da se pred vsem tujstvom že hoté nehoté vklanajo. Nos se spridi tako, da mu vse, kar je domačega, smrdi, jezik pa blebete vse drugo, ko domače, posebno rad nemški, če ravno je to tako, kakor bi drva klal ali stara razsušena vrata zapiral in odpiral. Razen teh prikazen bolezní je zapaziti na napadenem po pruski kugi še neka negibljivost in otrpnenost hrbtanca — tako, da se kaže večkrat čez mero mogočnega, če tudi mu je glava prazna.

Odpraviti se ta kuga ne dá drugače ko po primočkih, ki jih tu navedem:

1. Meje se morajo zapreti vsaj tako strogo, kakor proti meni.

2. Vse gospôške in druge oblasti so zavezane, vedno preiskavati in popraševati, če se je že kje kak okuženec pokazal.

3. Ako kterege dobé, ga imajo poslati brž na Prusko, ali pa osamiti ga tako, da ne bo dobil od nikoder nobene hrane in tudi nihče ne bo mogel do njega.

4. Če je ta kuga že na viši stopinji, se mora enako ravnati z vsemi, ki so sumljivi, da so bili z okuženimi že kdaj v dotiki.

5. Samo po sebi se razumi, da se zapro tudi vsi prostori, kjer so se taki ljudje shajali; tam se mora tudi vse požgati, kar so v rokah imeli.

6. Dokler še ta kuga ni zatrta, so prepovedani ne le sejmi ampak tudi zbori, bodi si krajni ali deželni, zadnji posebni na Kranjskem; najbolje pa, da se sploh razpusté.

7. Čez avstrijske in slovanske meje se smejo spuščati le taki, ki imajo veljavna spričevala o tem, da niso okuženi; za podpise na spričevala sposobni so le pravi Avstrijci in slovenski domačini.

8. Ravno tako je z blagom s Prusije. Posebno nevarne so knjige in časniki; ti se morajo skrbno pregledati in preiskati, če niso okuženi s prusaškim duhom, in če so, se morajo sežgati.

9. Prvo znamenje te kuge je nemškutarija ali liberaluštvo, kedar se to na kom pokaže, je že sumljiv in se mora brž strogo odločiti od drugih še zdravih ljudi.

10. Zdravilo zoper to kugo je najboljše to, da se okuženi izstrada, toraj se mu ne sme dati nobenega zaslužka; kedar se izposti, jo bo ali potegnil z dežele, ali pa ga bo kuga popustila in postal bo zopet zdrav in koristen človek.

To so zdaj najboljši pripomočki zoper mojo veliko nevarnejšo sestro, prusko kugo, ki dela že leta in leta veliko večo škodo, kakor jaz:

živinska kuga.

Le cenó vse!

(Dogodba s Turškega, ki bi se bila pa lahko tudi kje drugje pripetila, kjer se veliko piše.)

Pismo najvišega pašalikata valiju.

Po izkazu sém poslanem je razvideti pomota $\frac{1}{100}$ pijastra (to je še manj ko $\frac{1}{2}$ kr.); naj se ta napaka preišče in ta denar iztirja.

Pismo valija agi, direktorju davkov.

Od najvišega pašalikata smo dobili naznanilo, da je po izkazih došlo $\frac{1}{100}$ pijastra davka premalo. Naj se pozvé, kako je to mogoče.

Pismo age muftiju, pobiralcu davkov.

Jutri te pride obiskat komisija, ki bo pregledala, in preiskala, kdo je tistega $\frac{1}{100}$ pijastra premalo plačal, kterege najviši pašalikat pogreša.

Res pride komisija in po dva dni trajajočem preiskavanji najdejo, da je od agovega nižega muftija v Lak-kijoi prišel ta izkaz. Temu se to naznani s strogim ukazom, da, če ne dobi tistega $\frac{1}{100}$ pijastra od kmeta, ga bo moral sam plačati.

Nato sede niži muftij za mizo, spiše list do dotičnega „kavra“, ga da zaptiji (briču) in ta ga nese šest ur daleč „kavru“, z ukazom, da mora ta jutri priti k muftiju in prinesiti tistega $\frac{1}{100}$ pijastra, za kterege se je bil mufti pri računanji davka zmotil. „Kavr“, ki je imel strašen strah pred muftijem, je prišel 6 ur daleč in odrajtal tistega $\frac{1}{100}$ pijastra.

Tako je sultanova kasa dobila $\frac{1}{100}$ pijastra, a koliko jo je to stalo! Časa ne bomo računili, ker paše, vali, age in mufti ga imajo dosti in če ga nimajo, pa nič ne zamudé. Toraj računimo le denarne stroške, ki so jih vsi ti ljudje s sultanove državne kase plačane dobili za iztirjanje tega $\frac{1}{100}$ pijastra.

Najviši vodja za izvanredno delo	100	pijastrov.
Njegov pomočnik s tremi pisarji	50	„
Komisija z izvedenci vred	240	„
Zaptij za pot	2	„

Skupaj 392 pijastrov.

Toraj tistega $\frac{1}{100}$ pijastra je stalo sultanovo državo nič manj ko 392 pijastrov, pa še ni vračunjena pot „kavra“, ki je pri tem ves dan zgubil, a za to ni bil plačan.

Po vsem tem ni čuda, da turška država nima denarja in da bo zmiraj manjkalo jej ga, dokler se bo tako uradovalo v nji.

Nepotreben prepír.

Jaz ne vem, zakaj so se zadnji čas slovenski listi tako prepirali za višje šole v Ljubljani! Saj jih že imajo „na Gradu.“ Tam se lahko nauči vsega in visoko je tudi in „študentom“ še celó ni treba plačevati hrane in stanovanja.

Nekdo, ki je že tam bil.

Na dve plati.

Učitelj. Ti si včeraj jabelka klatil, pa si brž bežal, ko si mene zagledal. Zakaj si bežal?

Učenec. Iz bojazljivosti.

Učitelj. Ali boš še kdaj to storil?

Učenec. Nikoli več!

V liberalni šoli.

Učitelj. Čudežev dandanes več ni in to, kar se marsikomu čudež zdi, se dá čisto naravno razložiti, da vsak vé, kaj je bilo. Čudež bi bil na priliko, če bi solnce sijalo po noči, mesec pa po dnevi svetil. Kaj bi pa rekel ti Janez, če bi ti jaz pravil, da je to noč solnce sijalo?

Janez. Da je bil naš gospod učitelj pijan.

Previden krčmar.

Gost. Kaj? Za 4 krajcarje ste poskočili z vinom?

Krčmar. Novo vino bo dražje za 8 kr. liter.

Gost. Ali to je še staro. Zakaj ste pa že zdaj poskočili s ceno?

Krčmar. Zato, da se bodo gosti počasi privadili, ker kar naenkrat za 8 kr. poskočiti, bi jim hudo delo.

Pogovori.

A. Ljubljanski ustauhi bodo imeli zopet svoj zbor v kazini.

B. Če jim ne bo prepovedan.

A. Zakaj bi jim bil prepovedan?

B. Ali ne veš, da je zdaj goveja kuga že blizu Ljubljane?

* * *

A. To je pa čudno. V Ljubljani morajo zdaj psi ljudi na vrvi voditi, dokler je živinska kuga.

B. Ljudje pse — hočeš reči.

A. Ali ni to eno in isto? Na vrvi sta oba.

* * *

A. Denarni minister tako stika po kaki stvari, od ktere se še ne plačuje davek, da bi ga naložil. Jaz pa vendar vem za enega, ki ima svojo hišo, pa vendar ne plačuje od nje nič davka.

B. Ni mogoče! Kdo je tisti?

A. Polž.

* * *

B. Kakšen mož je sedanji minister Taaffe? Ali je naš prijatelj ali ne? Kaj pravijo ljudje o njem?

B. Če ga Bog ne pozna bolj kakor mi zdaj, potem je pogubljen.

„Brencelj“ tirja.

Nerad vzame „Brencelj“ svoje zeló proti tistim, ki so, vsaj on misli tako, bili in so morda še njegovi prijatelji, a ker je bilo vse pismeno opominjanje do zdaj brez uspeha, ne more drugače, ko da nekatere trdovratnejših dolžnikov strese javno ter tako zadnji pot opominja jih, naj poravnajo svoj dolg, da bo tudi on mogel naprej brencati. Ti so namreč:

Ignacij Amer, pos. 7 gld. 50 kr.; Antonija Anderlič v Beli cerkvi 9. gld.; Franjo Benčič v Črnomlju 10 gld. 50 kr.; Anton Berčič v Gorenji vasi 3 gld. 50 kr.; Rud. Bojt pri D. M. v Polji 5 gld. 90 kr.; Janez Cigoj v Črničah 6 gld. 80 kr.; Jože Cigler, vél. pos. na Sladki gori 12 gld.; Dominik Čolnik, pos. na Drvanji 10 gld. 50 kr.; Ant. Drozeg v Cirkoveih 13 gld.; Anton Dornik, usnjar v Zagorji 12 gld. Fr. Fabjančič, učitelj na Bučki 9 gld.; Fr. Ferencak, župn. v Kostrivnici 13 gld. 50 kr.; Ivan Grželj, učitelj na Goriškem 10 gld. 50 kr.; Ant. Gorečan 8 gld. 30 kr.; Jože Grlica, kupec v Brezovici 6 gld. 90 kr.; Fabijan Hilser, poštar v Brodu na Kolpi 10 gld. 50 kr.; J. Horak, prof. v Temešvaru 10 gld. 50 kr.; Jan. Hafner, župnik pri sv. Mihelu na Koroškem 10 gld. 50 kr.; Luka Knific, učitelj v Tržiču, 13 gld. 80 kr.; Pongrac Kotnik, posest. v Mozirji 4 gld. 50 kr.; Fr. Klavžar, župn. v Št. Joštu 13 gld. 50 kr.; Matija Kraševac, čevljar v Dvoru 13 gld. 50 kr.; Uršula Lavrič, poštarica v Skocijanu 7 gld.; Mat. Masten, učitelj v Vrdelji 6 gld.; Fl. Ograjšek, kmet pri sv. Marjeti 7 gld. 50 kr.; Matej Muhovič, trgovec v Gerovem 10 gld. 50 kr.; M. P. v A. 9 gld.; M. Pokl. žup. v V. 7 gld. 50 kr.; Ivan Potokar v Radomljah 3 gld.; Jak. Ploj, pos. v Dol. Rečici 7 gld. 50 kr.; Gustav R. v K. 10 gld. 50 kr.; Fr. Radonovič, pos. v Artičah 7 gld. 50 kr.; Franjo Ravnik, župnik v Dvoru (v Istriji) 13 gld. 50 kr.; M. Starkl v Sevnici 10 gld. 50 kr.; L. Sevšek, župn. v Artičah 7 gld. 50 kr.; J. T. pos. na B. 7 gld. 50 kr.; Št. T., župn. v B. 7 gld. 50 kr.; Fr. Topl. župn. Št. Lenard 7 gld. 50 kr.; Ant. Vivat, kovač v Brezji 10 gld. 50 kr.; Tone Žavnik, gostiln. v Biljeh pri Gorici 10 gld. 50 kr. — itd.

Tu jih je le nekaj, prihodnjič pridejo vsi drugi na vrsto, ki so bili pismeno opominjani, pa se še ne zmenijo, da bi poravnali vsaj večletni dolg, čeravno so to obljubili. To poskuša „Brencelj“, predno jih vse skup izroči sodniji, da pride do svojega trdo zasluženega denarja. Vsakako bi bilo bolje za-nje, da plačajo zdaj, nego da bi se dali tožiti in s tem napravili sebi stroškov, „Brencelju“ pa truda in potov. Tega se nadja „Brencelj“ tudi od drugih, ki so bili opominjani še le pismeno, pa bodo drugič tudi ustmeno, če se ne oglasiyo.

 Ti številki ste se za nekoliko dni zakasnili zaradi raznih težav. Prihodnji dve pridete proti koncu meseca. Do tje — vsaj nadjamo se — bo došla menda tudi vsa zaostala naročnina.

Slovinci!

Dandanes ne preteče ne ura ne dan, da bi se ne zgodilo ali na svitlo ne prišlo kaj novega. In tako je na dan zlezla knjiga z naslovom

Ljubljanske slike, podoba ljubljanskega sveta pod drobnogledom.

Po tej knjigi je mogoče človeku spoznati Ljubljano in vse njene stanove, če prav ne pride sam v mesto, ampak kar mirno domá sedi. Tudi ga to veliko ne stane, ker knjiga, čeravno 265 strani debela, velja, mehko vezana 60 kr., trdo vezana pa 70 kr., po pošti 5 kr. več.

„Brencelj“ je strašno dobra duša, zato je naredil tako, da to knjigo pri njem njegovi naročniki dobé za 10 kr. ceneje, toraj mehko vezano za 50, trdo vezano za 60 kr. (po pošti po 5 kr. več). To pa le tako dolgo, dokler je knjig še kaj, ker za vse Slovence jih je premalo tiskanih, vsak je ne bo dobil.

Toraj velja: „Kdor prej pride, prej melje.“

Po novem državnem zboru.

Nemški Mihel. Ali bom samo zelje jedel? Mi ne boš dal nič klobas?

Slovanski Janez. Vesel bodi, da imaš zelja! Ko si bil ti na mojem mestu, mi še zelja nisi dal.

Verni duš dan na kranjskem političnem pokopališču.